

EGY KÖNNYES ÉJSZAKA

Papp Béláné

Az éjszakában sejtelmes a fény,
álmodik a csend lombos fák tövén.
A holdsugár ráterül a tájra
könnyedén, mint egy menyasszony fátyla.

A táj köves, azon is megcsillan
egy-egy fénysugár, ha reávilan.
- Milyen egyszerűen szép az egész,
Lent a Föld, fák és fent az Ég.

A város alszik: milyen az álma...?
Nyugodt és békés az álmodása.
Úgy, mint gyermek az anyja ölében,
puha ágyában elterül szépen.

- De Valaki itt az éjszakában:
térdre roskadva zokog magában.
Az olajfák lombja eltakarja,
könnytől ázik mozdulatlan arca.

Csak az Isten tudja, miért hull a könnye,
rád tekint, majd mondja könnyörögve
a nevedet, majd újra és újra:
Jeruzsálem, Jeruzsálem, - sírja.

Valami a szívének nagyon fáj.
Akkor is fájt, mikor megszületett, tán?
Igen. Biztos. Akkor is nagyon fájt:
Ismerte már jól ezt az éjszakát.

Útja meg volt határozva régen,
mikor csillag sem volt még az Égen.
Mikor a Hold halvány koronája
nem ragyogott olajfák lombjára.

Sokszor beszélt az Atyával róla,
hogyan lesz a világ megváltója.
S most, hogy emberi testben zokogva
az imáját végzi, s kezdi újra.

Több annál, mint fájdalmas látvány,
mert embernek lenni, szörnyű zsákmány
a Sátánnak. Jézust is támadja:
- Mindent veszít, vagy nyer ma éjszaka!

- Csöndesedik, elfárad az Ember.
Elhanyaglik, de aludni nem mer.
- Csak annyit mond: Atyám, ha akarod,
legyen meg a Te szent akaratod!

Forrás: www.keresztenydalok.hu